

A LEGOLCSÓBB MAGYAR ELCLZLAP. — FELELŐS SZERKESZTŐJE: A ZÖLD ÖRDÖG.

Kiadó tulajdonos:
BARTALITS IMRE.

MEGJELENIK HAVONKÉNT KÉTSZER,
a hó 1-jén és 16-án.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egész évre 2 frt.
Fél évre 1 frt.
Egyes szám ára 10 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
BUDAPEST,
VIII. Eszterházy-utca 12. sz.

HIRHEDT SAKTEREK ARCZKÉPEI.

V.

POLONYI GÉZA.

(Képpel az első oldalon.)

En Ottóval megyek! kiáltá mult évben a párt-értekezleten épen a zsidókérdés tárgyalása alkalmával. Ugy látszik azonban, hogy ha Ottóval ment is, de nem azzal tért vissza a függetlenségi párt legújabb programjához, a mely a zsidó vallást reformálni óhajtja. Hja, az ő óhajtásai egészen ellenkezők. Ő Magyarországot szeretné a zsidó ritushoz reformálni, hogy így se neki, sem pedig imádott zsidóinak ne lehessen többé a magyar barbarizmus ellen semmi kifogása. „Nemzeti Ujság“ czim alatt lapot alapított a zsidók számára. Irt és iratott az érdekükben, mart és maratott mindent, a min csak nem érzett kóser szagot. Bele van részegülve a zsidó szeretetbe és még az sem józanítja ki, hogy épen a zsidó közöny, pártolás hiány és fősvénység miatt kelle lapjának csúful megbuknia. Ugy van ő már a zsidókkal, mint a kínai ember az ópiummal, hogy bár tudja jól, miszerint épen az fogja végromlását előidézni, mégis rajong érte. Legutóbb, hogy kitegyen választói előtt, s biztosítsa mandátumát, törvényszéket ígért Szolnok

városának, azonban ugy látszik, hogy maga a jó sors sem akarja megtérni tovább az országgyűlési képviselők közt, mert bár a kormány is kezét fogott e czélra vele mégis megbukott, még pedig majdnem esodálatosan. Majd jövőre egy Szolnokról felküldendő antiszemita országgyűlési képviselő bizonyára szerencsésebb leend. E bukása óta jó Polonyi Géza egész gyűjteményt rendez olyan épületekből, a melyek nevei mind e szóval végződnek: szék. Törvényszék, csapszék, mézárszék sat. Rögeszméje, hogy azok, kik a jövő országgyűlési képviselőválasztás alkalmával az ő becses személyére adják szavazatukat, annyira jámbor pógárok, hogy törvényszék helyett egyéb székekkel is könnyen kielégíthetők lesznek. Vajjon fog-e akadni ilyen Szolnok városában? Szeretjük előre föltenni, hogy nem. A törvényszék áthelyezése kérdésénél Polonyi örvendve kiáltott fel az országgyűlésen: „Ez volt az utolsó szolnok! Szavazunk!“ Nemsokára Szolnok fog örvendve felkiáltani: „Ez volt az utolsó Polonyi! Szavaztam!“

IPAROSAINKHOZ.

A mit oly régóta óhajtott a magyar:
Éledni kezd újra hazánkban az ipar.
Sárba volt taszítva, megvetve, lenézve.
Féreg és a penész jött reá tetézve.

Várta már mindenki csendes kimulását,
Aggódva leste a szíve dobbanását;
Nem birt segíteni rajt' doktor és tudomány
Pedig gyógyszerekben sohasem volt hiány.

Nem ismerte senki a valódi baját,
Csalfa reménységgel ámitotta magát.
Azt hitte meggyógyul a beteg magátul
S nem kell majd metszéssel menteni bajátul.

Egyetlen egy ember tudta mi a baja;
Ámde mit tehetett egyedül egy maga?
Váltig emlegette, hogy az orvosága:
Kiüzni a zsidót pokol országába.

Mert az bár sohasem tanulta az ipart,
Szerény üzletéből minden embert kimart,
A ki csak rászorult hében-korban másra
Csalfa álnoksággal buktatta rakásra.

Azután szolgálkává tette sorban őket,
Egyedül látva el mindég a vevőket
A mit más dolgozott véres verejtékkel,
Azt ő elkseftelte fényes nyereséggel.

Ám a nyereséget az sohasem látta
A ki a portékát szépen megcsinálta,
Az éhezett otthon egész családjával
Szerezni sohasem birt a munkájával.

Csak a zsidók híztak országunk iparán,
Kezdik már belátni bölcseink igazán;
A magyar iparos saját hazájában
Szenvedett, kínlódott rabszolgaságában.

Ugyde mivel vágnak segíteni rajta?
Hogy ne ölje tovább az az undok fajta.
Csupán csak ártatlan paragrafusokkal?
Azokkal nem fogunk birni a zsidókkal.

Hogy az ige testé válhassék mi hamar
Vésse jól szívébe, ha ugyan jót akar,
Minden magyar ember jövő választásra:
Szavazzon egyedül antiszemitára!

Programm beszédek a "tisztelet" választókhöz.

I.

Kormánypárti.

Belátja azt maga a kormánypárt is, hogy szegényedő hazánk anyagi sorsán javítani kell, hiszen eddig is azt cselekedte, s megmutatta a nagyvilág előtt, hogy a magyar rendkívül adóképes. Manapság a nemzet gazdasági tudomány óriási fejlettsége mellett, bátran meglehet még azt is kíséreni, hogy a kárból is haszon háromoljék ez emberre, s a legnagyobb hátramenéssel haladjon előre a nép, szóval mindent hasznára fordítson. Ez elv mellett óhajt a kormány az anyagi állapotokon segíteni. Ime lássák ezt a szegény polskát, melynek fajtája hazánkban elszaporodott annyira, hogy alig van már ház és talpa'atnyi föld, mely ne nyüzögne tőle, ezt az állatot is hasznunkra kell fordítanunk nem pedig irtóznunk tőle. Egészen meghonosodott már nálunk, azért igyekezzünk hozzá alkalmazkodni, vele vérbelileg is össze keveredni, akkor majd tán érezve mindannyiunkon a poloska szagot megfogja kimélni a vérünket, kegyelmezni fog nekünk. Az irtásuk tehát nem fog kerülni semmibe s ez is óriási megtakarítást eredményez. Egyelőre legjobb lesz, ha palotáinkat is megnyitjuk a számukra, bevisszük őket nemcsak a felsőház, de még a miniszteriumba is. Ott azután könnyebben tele szívhatják magukat, s a gyengébb vérű szegény köznépek inkább békét hagynak.

II.

Mérsékelt ellenzéki.

Nincs szebb tulajdon az egész világon, mint a böles önmérséklet, az önuralom és az önfeláldozás. Pártunkat és valamennyiünk állambölcsességét jellemzik e kiváló tulajdonok. Mérsékeljük magunkat akkor, mikor kikéne rukkolni a káros következményű törvényjavaslatok ellen. Uralkodunk önmagunkon, mikor ki kéne csak kezünket nyújtani egy-egy miniszteri tárcza után s feláldozzuk előbb utóbb önmagunkat akként, hogy behelyezkedve valahára a bársonyszékekbe a haza javára üttetni engedjük hátainkat, miként manapság mi ütjük az azokban kényelmesen mosolygó márttyrokat. A nép? Hát annak is van talán valami baja? Ne csak magunkról gondolkodjunk? Szabadítsuk meg a vérét szívó polskától? Azt ugyan mi az elveinknél fogva nem tehetjük, de legalább adunk egy jó tanácsot. A poloska a megholt ember vérében nem élőködhetik, kénytelen elpusztulni, így hogy ez irtózott faj végképen elvesszen, haljon meg valamennyi ember. Ez lenne, aztán a legnagyobb önfeláldozás. Ily önfeláldozásra azonban a mérsékelt ellenzék legkevésbé sem számít. Hagyjuk tehát élni a jámbor polskát. Reményeink ugyanis mindig elég vérmesek, szívja ki azokból a fölösleget.

III.

Függetlenség-párti.

Minket jellemez a teljes függetlenség, sem a kormánytól sem a néptől nem akarván cseppet sem

függeni, a nép azon általános óhajtásának, hogy a polskától megszabadítsuk, a legutóbb megdolgozott programmunk alapján eleget nem tehetünk. Maradjon minden a régi ben úgy a hogy volt. Ötvös Károly pártvezérünk kedvéért tovább szívadjuk magunkat, hiszen van még vérünk elég, hadd jusson belőle a polskának is. Különb is kötelességünk védelmezni az állatokat. Lévéen mindannyian állat-védegyeleti tagok. Azon esetre, ha végre csakugyan sehogy sem lehetne már tovább e dédelgetett állatocskákat marásait kiállani, egyszerűen meglehetne őket rendszabályozni akként, hogy kaliczkába szoríttatnak, s csupán ha enni kérnek legyen nekik ismét szabad közpédára kísétálni. Így a kecske is jóllaknék, a kaposzta is megmaradna. Mert mi ugyan az egész világon mindentől függetleníteni bírjuk magunkat, csupán az egyetlen kis állatocska, a poloska az, a mely lekenyerezni képes, s a melytől nem bírjuk mégsem a teljes szabadeselekvési függetlenséget zavartalanul élvezhetni. Így mégis csak függünk valamitől.

IV.

Antiszemita.

Tisztavérű jó magyar nép! Csoportosulj körem! Én nem sokat okoskodom, de annál többet cselekszem. Nem okoskodásokkal akarom elűtni a bajt, hanem tettekkel. A véredet szívó polskával sem nem alkuszom, sem nem párosodom, legkevésbé áldozom fel érte magamat és polgártársaimat de mégcsak nem is rendszabályozom sem szokásait, sem erkölceit, sem gondolkozása avagy a vallásában, hanem ime nézzétek . . . cselekszem. Ez a legbiztosabb szabadulási mód.

Mit csinál a német sógor?

MagyareMBER: Hát már a sógor is kezdi?

Németsógor: Bár előbb kezdtem volna!

Jajtelesz és Pinkelesz.

Jajteles: Már megint ütnek minket.

Pinkeles: Hol? Csak nem Magyarországon?

Jajteles: Nem bizony, hanem Neustettinben Németországban.

Pinkeles: Ki khöll irni az ojságokba, hogy valamennyi német műveletlen barbár.

Jajtelesz: Ne bántsuk mi azokat a barbárokat, ma-holnap, ha minden művelt állam észre jön, s belátja hogy az anyagi bajokat mind mi idézzük elő, úgy kikergetnek bennünket Európából, hogy csak is az igazi barbároknál találunk menedéket.

Jajtelesz: Te Pinkelesz! Hallod azt a nagy pufogást a szomszédban?

Pinkelesz: Hallottam. Mit érdekel az téged?

Jajtelesz: Vajjon nem e zsidót ütnek ott is?

Jajtelesz: Mégis csak derek egy zsidó volt az, a ki az antiszemita kör ajánló leveleit elmerte rendőrileg koboztatni.

Pinkelesz: No thodod, a derekáról még ne szóljunk khönnyen thalál olyan idő lenni, mikor a rendőrség nem lesz annyira kéznél.

ZSIDÓ PEGÁZUS.

Voltam én már sok vásáron,
Adtham mindent potom áron;
Mert — csak ódj nédj szem khözt mondom, —
Csolásra volt mindig gondom.

Multkor edjik napon szinthén,
Szemem előtt ezt tekinthém,
A mely módon — fogthok látni —
Bethodom a gaz gojt csapni.

Először is az én fonthom,
— S ezt valóban félve mondom, —
Mert ha elcship jó Mihaszna,
Akkhor ennek nem lesz haszna?!

A fontomnak egyik ága
Olommal van megcsinálva;
S hogy ne fogyjon el sok selyem,
Rövidebb lett a métherem.

Litheremnek az oldala,
Mikhor vettem vékony vala,
Mosth azonban belsejébe
Vasthag plé van bele théve.

Idj az árból engedhetek
Edj phár krajczárt! Hisz nem veszthek?!
S míg a goj kap olcsóságon,
Meggazdagszom a csaláson.

ATQUE.

Beadott neki a csárdás,

1.

Zsidó farsang három napján
Nem maradhat a zsidó lány.

2.

Bájos ifjút tánca kéri,
Az sohajtva megigéri.

3.

Jó friss csárdás nóta mellett,
A tánczos pár perdül egyet.

4.

Majd enyelgve szóllott a lány:
Eleresztve jobban megy tán?

5.

Férfi ugrik mint a kecske,
Mosolyogja a hölgyecske.

6.

Hátat fordít kaczerkodka;
Sohasem fogy el a nóta!

7.

De a tánczos már szusz nélkül
A csárdásba belekékül.

8.

Nem bírja a fáradt gólya,
Tele van a bugyogója.

ROVID IDEIG TARTÓ SZIVVISZONY.

(Mutatvány Don Vigole „Szellemi szaldmi szelelek“ czimű humoros novellái közül.)

A városligeti artezi kutnál találkoztak egymás sal először.

A hölgy kövérségét óhajtá a reggelenkint megivott kénes vízzel apasztani.

Az ifju pedig meg akart hizni tőle.

Ez utóbbi elég érdekesnek találta a hölgyet arra, hogy bemutassa neki magát.

— Én Nyakigláb Adolf vagyok... a budapesti...

— Én meg Ezüstvölgyi Keketilla.

— Dehogyl? Hiszen a kedves szülőit igen jól ismerem; Ezüstvölgyi ural mindennap beszélék a bőzén. Hogy lehet, hogy kegyedet még nem láttam a háznál?

— Két évig Bécsben voltam, egy hete, hogy itthon vagyok.

— Szörnyen örülök! Ha nincs ellenére kedves Nagysád, tegyünk egy sétát a tóparton.

— Ön eltalálja titkos vágyamat.

— Nagysád vágyai megegyeznek az enyémekkel.

A hölgy mosolygott.

Rövid séta után leültek egy padra, s gyönyörködének a napkelés szépségein.

A mint emelkedett a nap, ugy emelkedett az ifju szive, s a mily piros volt az ég, oly bíboros volt a nő arca is.

Adolf a hölgy lábai elé teríté zsebkendőjét, s térdére ereszkedett.

— Szeretlek! Imádlak! Egész életem a tied; óhajtásod parancs előtttem: ha kívánod leszedem az égről a csillagokat, beleugrom a tó közepébe, szerelmes verset írok hozzád, párbajt vívok érted, megverekszem a Károlykaszárnya minden hadnagyával.... Óh mondd, zengd, susogd el: szeretsz-e te is?

A hölgy se nem mondta, se nem zengte, se nem susogta, hanem ugy csattantotta az ifju ajkaira válaszat.

És az imádó szive feszült mint egy marhahólyag. Az a csók édesebb volt a szüzméznél, égetőbb a kanikulában délelő napnál. Elragadtatásában hasra vágta magát, és lecsókolta a port a hölgy czipőiről.

Munkások közeledtek, de az ifju nem vette észre.

— Keljen föl az istenért!... emberek jönnek!... Inkább levetem a czipőmet, ha haza érünk, aztán tegyen vele a mit akar.

— Szívemen fogom hordani!

Menjünk innen! Reményem haza kísér!?

— Akár a pokó.... akár a világ végeig, akár azon tul is! — kiáltott lelkesülten az ifju.

És utközben meg kart venni egy egész rud pereczet, egy nagy kosár pomarancsot, meg egy gyümölcsös bódét kofástul, — oly nagy vala az ő öröme.

A kapu alatt még egy csóktól akarta megfosztani kedvesét, de ez neszt hallott, kisurant Adolf karjai közül, s a heves érzelmű ifju a szőrös képű házmestert csókolá meg helyette.

Azonban ideje, hogy jobban körül irjam őket:

Nyakigláb Adolf karcsu, magas ifju, fekete, göndör bajusszal, holdkóros szemekkel; lábai rendkívül vékonyak, szinte bámulunk, hogyan képes rajta megállani. Jó barátai egyszer azt a kérdést tették föl, hogy ha Adolfnak elszednék a lábait, mint a kaszás pókét, vajjon mi maradna belőle?

Ezüstvölgyi Keketilla miként emlitém, kissé elhizott teremtés; kövér orrocskája, duzzadt piros ajkai, nagy vi'agoskék szemei, ártatlanság him-, illetőleg: rizsporától üde arca, ma reggel valóságos krachot mondtak a fiatal ágens eszének.

Delután ismét együtt találjuk őket. Fataloknál hamar megy az ismerkedés, gyorsan köttetik a bizalom.

A kisasszony zongora mellett ül, és ujjait a billentyükbe mártogatja, míg az ifju ur a Cavatinet éneklí a zenéhez, majd rettentő érzékenyen, majd óriási felindulással bögve:

..... thán égből eelszáált meennyszoogár.

Rövid énekles után azonban elcsuklik, — — — tovább nem folytatja, hanem letérdel Keketilla elé, átöleli ennek derekát, és megsókolja a háta közepét.

Keketilla föláll, a zsebkendőjeért akar menni; valami reccesenik, a szoknyája alsó fodra Adolf lába alatt marad.

— Óh én ostoba!

— Nem baj, majd föltüzöm a gombostűvel.

Keketilla megteszi a mit mond, s Adolf elbájolva legelteti szemét a kövér lábakon.

Azután meg fogja Keketillát, s maga mellé vonja a díványra.

A leány ijedezik, szabadkozik, az ajtó felé fut; Adolf előtte terem, s bezárja az ajtót, a kulcsot pedig levonja róla.

A leány enyelve akarja kivenni az új divatu aczél kulcsot Adolf kezéből, — kapkod ennek öklei után.

Az urfi hol hátra, hol előre tartja a kezét, hol a füléhez, hol a tarkójához, s nagyokat nevet azon, hogy őt mennyire ölegeti szerelmese.

Végre azt mondja ennek, hogy ha kitalálja, melyik kezében van a kulcs, — kinyitja az ajtót.

Szegény leány hiába találgatja, hiába keresi zsebeit, — a kulcs eltűnt.

(Adolf a szájába sandzsirozta.)

Azt várja, hogy azok a rózsás ujjak majd a fogai között is kotorásznak, s ő befalhatja a czukros kis öklöt.

A nagy enyelgés között Keketilla Adolf tyukszemére talál lépni mire ez nagyot ugrik, majd kiejti a szemcét fejéből, s nyakát ugy elnyújtja, mint egy gödény; azután odakapkod a torkához, belenyul a gégejébe s egy rettenetes rugás és nyelés után, kétségbeesetten hörgi:

— Lement...

— Micsoda? — kérdi ijedten a leány.

— A kulcs.

— A kulcs?!

— A kulcs.

— Hát a szájában volt?

— Igen, — nyögi a szerencsétlen ifju, s kendőt vesz elő, hogy izzadságát letörölje.

Koketilla rémülten tekint Adolf torkára és gyomrára.

— Innen nem lehet kivenni.

— De hogyan megyünk ki a szobából?!

— Az ablakon.

— Nem látja, hogy vasrostély van rajta?

— Kiáltson nagysád!

— Mama! Papa! Jutka!

— Ezüstvölgyi ur! Nagyságos asszony! Jutka!

Szakácsné!

Semmi felelet.

Koketilla még egyszer elsikoltozza a neveket, Adolf még egyszer utána ordítja, azután ismét elhallgatnak.

— A papa nincs hallhon, a mama meg a szobájában van, — nem hallhatja a kiabálásunkat.

— Hát a Jutka?

— Süket, — szolt fejét leeresztve a leány.

— A szakácsné is?

— Ma reggel bocsátotta el a mama.

— En éppen nem haragszom ezért a véletlen szerencsétlenségért

— De az istenért, mit mondanak, ha így találnak bennünket?! Oh maga oly os... oly ügyetlen! — mondá könyezve a leány.

Adolf a hasát tapogatta, bizonyosan azon gondolkozék, hogyan lehetne onnét napfényre hozni a kulcsot.

Koketilla pedig leült a divány végébe, és zsebkendővel törölgette a szemeit.

Adolf bűnbánó pofával állt az ajtónál.

— Kérem ne közelítsen hozzám. Üljön oda arra a székre.

— Haragszik kegyed?

— Nem haragszom, de lássa valaki be talál lépni.

— Hiszen zárva az ajtó.

— Mégis csak maradjon ott.

Adolf leült a székre, és zavartan pislogott Koketilla felé.

Ez egyszer elvette a kendőt szemétől és Dol-fira mosolygott.

Az ifju ur örömmel ugrott föl helyéről.

— Üljön le! üljön le!

Adolfnak volt annyi esze, hogy egy székkal közelebbült.

— Ne kinozzon édes Tilla! látja mig kinyitják az ajtót, szépen elbeszélgethetünk.

— Azt így megtehetjük.

— De látja jól esik, ha minél közelebb lehetek kegyedhez.

A leány nem akarta azt mondani, hogy: nekem meg most jobban esik, ha minél távolabb van ön tőlem, — azért hallgatott.

Adolf közelebb ment.

— Megharagszom, ha még egyet lép!

— Hát ha nem lép ek egyet sem, nem bánja?

— Nem.

— Igazán nem?

— Igazán.

— De aztán meg ne haragudjék!

— Már miért haragudnám, — mondá Koketilla, s várakozás teljesen nézett Adolf úr szemei közé, melyek ravaszul mosolyogtak.

— En nagyon szeretem kegyedet, és kegyedért bármit is kész vagyok megtenni.

Koketilla csaknem szörnyet halt ijedtében, midőn látta, hogy Adolf lehajtja fejét a földre, azután szétterpeszti kezeit, és hosszú lábaival olyan buk-fenczetvet, hogy csakugy ropog bele a dereka.

— Itt vagyok. Nem léptem, — szolt Adolf fölszedve lábait a földről.

Koketilla mosolygott ezen nagy áldozatkészség láttára.

Adolf a leány mellé ült, és átfogta a derekát, azonban Koketilla igen éreynes leány volt: kirántott egy gombostűt a ruhájából, s úgy oldalba bökte imádóját, hogy az egyszerre a kanapé másik végére ugrott.

— Juj te kis skorpio!

— Adolf, megharagszom, ha tegezni mer.

— Hát nem szeret?

— Most nem.

— Mert egyedül vagyunk.

— Hiszen az jó.

— Ugy érzi? — kérdé gúnyosan Tilla

— Kegyedet mindig szeretem, és ha még sokat daczoskodik, egyszerre megcsókolom.

Koketilla föltartotta a gombostűt.

— Hát nem hagy melleje ülni?

— Nem.

Adolf vigyázva közeledett Koketillához, s a mint ez feleje szurkált, elkapta a kezét, s olyat csókolta a képén, hogy az majd kihaladt.

Ugyan-e pillanatban olyan pofont érzett a maga képén, hogy az orra is félre állt tőle.

— Szemtelen! — kiáltott a leány,

Adolf megvakarta az arcát, s a diványsarokba vonult.

Hallgattak.

Adolf dühös volt a poflevesért.

Koketilla pedig pirulva tekintgetett a merénylőre.

Komolyan egyik sem haragudott, de szégyenelt a másikhoz szólni.

Vége a leány megbánta tettét, — esendet tört

— Adolf!

Semmi felelet.

— Dolfi!

Mély hallgatás.

Koketilla most már igazán sajnálta, hogy oly hirtelen járt a keze.

Égészen az ifjur mellé húzódott, és vállára tette a kezét.

— Dolfi!

A megszólitott komoly merevséggel nézett a szoba tetejére, — meg se moczczant.

— Dolfika! — szolt enyelegve a leány.

(Folytatása következik)

Kortés nóta.

Szervekednek a választó párt körök,
Bomladoznak a szemita látkörök :
Hajh! mert a nép öntudatra ébred,
Tudja jól, hogy ki legnagyobb ellene ?!

Megveti a nép az olyan jelöltet,
Ki csak zsidó érdekeket erőltet.
Ugy válassza ma már a nép emberét,
Hogy megvédje becsülettel érdekét.

Filosemitáskodó képviselők!
E választás borít rátok szemfedőt;
Azalatt majd tanuljátok majd a jót,
Hogy sohase pártoljátok a zsidót.

Van köre már az antisemitáknak,
Megalakult szívében az országának;
Legderekabb férfiakból alakult,
Nincsen köztük zsidó pénzen elfajult.

E pártkörhöz fordul most a nép java,
A midőn képviselőt választana.
Országházba oly embert ohajt a nép;
Ki ő vele és e párttal egyet ért!

Fontolja is meg a magyar nép szavát,
Vesse meg a zsidóság rongy italát!
Legyen hive végre saját elvének!
Jól nézze meg, kit küld képviselőnek?

Fidibusz.

A zsidóiskolából.

Tanító: Mond meg csak the fu! Melyik a legdjönörűbb madár?

Tanítvány: A tháteleben.

Tanító: Hodjan gondolod the a tháteleben edj modárnak?

Tanítvány: Valahányszor csak éjféltán haza kherül, a mámeleben mindig azt szokta neki mondani: No te djönjörű jó madár!

Március 15. Czeegléden.

Hoietsy, Ugron, Hegedüs,
Molnár Samu Bába,
Szaladós volt, de nagyon
Mind a négynek lába.

Mit akartak Czeegléden?
Más kerületében?
Dolgozni szeretett vón
Kissé a setétben?

Ámde ébren van a nép!
Nem kell neki sakter.
Hanem antiszemita
S valódi karakter.

Útlevelet adatott
E jó vándoroknak,
Czeeglédeni egyhamar
Tudom nem is fognak.

Ugrott Ugron egy nagyot,
Szörnyű ijedtében;
Azt sem tudta jobbra-e,
Avagy balra lépjen?

Hegedüsnek hegedült
Egyet a nép hátán,
Nehogy vissza kíváncsozzék
Czeeglédre e jordán.

Mindannyian álcázott
Sakterek valátok;
Jóra való magyar nép
Többé nem néz rátok.

B. Udvari. Több a deficit, mint a profit. Jól van megírva, de az esemény maga olyan, mely a keresztény gyermekeket nem a legszebb színben tüntetné fel, a míg a zsidó házaló iránt szánalom ébresztetnék. Ha jobb tárgyat választ, azzal a folyékony irályllyal bátran fölléphet. — **Fidibusz.** Az antisemita pártkörhöz írott vers nem íti meg egészen a mértéket, kissé tartalomdusabbnak kellene lennie, ellenben a képviselő választásra írott ugyan-csak bevált. — **Atque.** Ez is egészen sikerült; kérjük a folytatásokat. — **U. J. Eltettük.** A jövő szám alighanem már hozni fogja. És nem kerülne ki onnét másnemű csinos dolgozat is? — **A gombolyag.** Jó, de máskor a vigabbakból kérünk, a melyeken kissé nevetni is lehet. Az okmányokból egy sem használható. Álnévvel nem voltunk kibékülve, azért egyszerűen Jánosnak kereszteltük. — **Don Vigole.** Legyen meggyőződve, hogy a kurtitás annak csak előnyére vált — **Jordán poronty turbékolja magának.** Gyenge dolgozat, nem közölhető, sem egy sem más formájában. — **Dolff medikus dala.** Csupán a második strófa zeng ügyesen, a többi erőltetett s tartalmatlan. Nem fog ártani kissé lassabban, de mindég jobban dolgozni. — **„Köser lant.“** „A ló-kötő.“ „A handlérozó.“ „Kortés dal.“ A legjobb akarat mellett sem közölhető, még az átdolgozásra sem alkalmasak. — **Mért kelle így?** Igen hosszúvá van elnyújtva, s a gondolatok elmosódnak, néhol pedig újra meg újra ismételtetnek. Lehet, hogy tán sikerülni fog néhány versszakából valamit összeállítani. — **K. L. A** küldött czimfeliratok nem rosszak, de a zsidók irnak annál czifrabbakat is jó bár egy se tudna soha írni! A mi hadunk megizente. Ünzere Lajt. Gyengék. Max fiának megtiltani. Nem volna rossz, de az a vers már parodizálva volt. A verstanítás közölvé lesz. A kiadó úrtól úgy értesültem, hogy előfizetése f. évi április hó végén jár le.